

Centenarul CCP-BDAR sărbătorit la Galați

În data de 28 august 2022, bisericile penticostale din județele Brăila și Galați au organizat o slujbă de aniversare a celor 100 de ani de penticostalism în România. Evenimentul a remarcat modul în care s-a răspândit credința penticostală și pe aceste meleaguri, chiar din primii ani ai mișcării în România.

Sărbătoarea, care a avut loc în aer liber, a întrunit sute de credincioși și slujitori din ambele județe (foto jos) și a avut caracterul unei mărturisiri publice a minunilor lui Dumnezeu de-a lungul generațiilor.

Pastorul Iosif Mânjineanu a prezentat un scurt istoric al mișcării penticostale din județ, iar pastorii Daniel Buzatu și Mihai Dumitrașcu (foto sus) au adus mesaje de mulțumire pentru purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru biserica Sa. Pastorul Vasiliță Croitor din Medgidia a transmis un mesaj biblic.

Păstrează ce ai!

„Eu vin curând. Păstrează ce ai, pentru ca nimeni să nu-ți ia cununa!” (Apocalipsa 3:11)

Este un mare har să sărbătorim împreună modul în care Cuvântul lui Dumnezeu s-a răspândit în această parte a țării.

Dumnezeu s-a folosit de oameni credincioși, oameni dispuși la sacrificii, oameni deosebit de smeriți, pentru a binecuvânta această zonă.

Au trecut 100 de ani și suntem conștienți că lumea se află din nou la răscruce. Este momentul potrivit pentru a

privi în viitor și a ne întreba: Ce așteptăm Dumnezeu de la generația actuală? Este evident că ungerea se capătă în dar, dar se poate pierde atunci când noi trăim cu nepăsare darul lui Dumnezeu.

Istoria lui Israel stă mărturie a faptului că fiecare generație are datoria de a păstra vie flacăra credinței, pentru că trezirile spirituale nu se perpetuează în mod automat. Citind cartea Judecători, ne șochează ciclul spiritual al poporului Israel: trezire spirituală, apoi rutină și nepăsare, apoi apostazie, apoi judecata și pedeapsa divină, apoi pocăință, ca, în final, Dumnezeu să dea izbăvirea și să vină iarăși o înviare peste popor.

Unde ne aflăm noi în această paradigmă istorică? Mai există încă vie în inima noastră dorința de a umbla în trezire și înnoire a vieții? Da, mișcarea penticostală s-a remarcat prin câteva trăsături extraordinare care i-au dat vigoare și impact în lume. Fiecare dintre acestea trebuie sărbătorită azi. Dar fiecare dintre aceste elemente valoroase poate fi ușor deviat într-o direcție greșită. Cu alte cuvinte, punctele noastre tari pot deveni ușor o vulnerabilitate! De aceea, este bine să sărbătorim cu toată inima, dar să fim și veghetori ca să nu ne depărtăm de esența credinței noastre.

Iată care sunt **trăsăturile** care au dat vigoare și creștere extraordinară mișcării penticostale, dar și **riscurile** care pot să decurgă chiar din punctele noastre tari:

1. Sfințirea. Mișcarea penticostală își trage rădăcinile din mișcarea de sfințire din secolul al XIX-lea. Evanghelicii din România au primit și ei eticheta de

„pocăiți” tocmai pentru că au accentuat sfințirea vieții. Căutarea sfințirii a fost o marcă a penticostalismului românesc.

Riscul pe care îl presupune, însă, căutarea după sfințire, este acela că unii alunecă ușor în extrema legalismului, a eforturilor proprii și a legilor omenești, care intră în coliziune cu Evanghelia.

2. Simplitatea. Frumusețea

Evangheliei constă în faptul că omul poate să intre în prezența lui Dumnezeu doar pe baza credinței și a jertfei lui Hristos. Penticostalii au dezavuat credințele tradiționale care îi împiedicau pe oameni să aibă acces direct înaintea lui Dumnezeu. Ei au subliniat simplitatea în practica lor și chiar în spiritualitate.

Capcana în care au căzut, însă, unii a fost ca, din dorința sănătoasă de simplitate, să adopte un discurs anti-educație, izolaționist, astfel încât mărturia bisericii să nu mai poată fi proclamată în mod eficient în societate.

3. Lucrarea Duhului Sfânt.

Fără îndoială că redescoperirea și reactualizarea lucrării Duhului în viața bisericii au fost principalul motiv al expansiunii bisericilor penticostale. Oamenii au înțeles că promisiunile lui Dumnezeu sunt valabile și astăzi și că ele sunt accesibile prin credință.

Pericolul care i-a vizat pe cei care cred în lucrarea Duhului a fost înălțarea pe un pedestal a oamenilor folosiți de Dumnezeu, de unde a urmat o cădere care a afectat mărturia bisericii. De asemenea, un alt pericol a fost accentul pus pe carisme și ignorarea caracterului, a chemării de a face ucenici și de a forma oameni după caracterul lui Hristos, așa cum s-a petrecut în Corint.

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

4. Experiențele cu Dumnezeu.

În timp ce grupări creștine, chiar evanghelice, au dezvoltat o teologie cesaționistă sau, ulterior, liberală, care lasă puțin loc pentru experiențele supranaturale, penticostalii au înțeles din istoria Bisericii Primare că „Dumnezeu este același, ieri, azi și în veci”. Biserica a cunoscut experiențe înălțătoare și acestea au fost „semne” pentru cei necredincioși.

Riscul este ca preocuparea pentru experiențe să îi determine pe cei imaturi spiritual și emoțional să încerce să imite lucrarea Duhului. Totodată, cei care au experiență în lucrare, ușor se expun riscului de a șabloniza lucrarea și a se aștepta ca Duhul să lucreze de fiecare dată după experiența lor.

5. Mișcarea Duhului. Până în zilele noastre mișcarea penticostală se rezumă prin cuvintele: „vântul suflă încotro vrea”. Este o mișcare a Duhului, și de aceea foarte greu de controlat de oameni. Penticostalii au fost oameni de inițiativă, ușor de mobilizat.

Riscul la care nu i-au făcut față multe comunități creștine a fost tendința de a instituționaliza și șabloniza lucrarea Duhului. Dintotdeauna, firea vrea să se așeze într-o zonă de confort, de predictibilitate, în timp ce vinul nou nu se poate conforma burdufurilor vechi.

6. Venirea Domnului. Penticostalii au fost convinși că această revărsare a Duhului prevestește începutul „ultimelor zile ale vremii din urmă”. Această așteptare sinceră a revenirii Domnului a creat un impuls misionar fără precedent în istoria bisericii.

Riscul este ca sub scuza că „așteptăm venirea Domnului” să punem accentul doar pe sfințirea bisericii și să uităm misiunea care ne-a fost încredințată și care duce la grăbirea venirii Domului. Sau, cum spunea cineva, să fim atât de preocupați de ceruri, că nu mai suntem o binecuvântare pe Pământ.

Toate trăsăturile pe care s-a dezvoltat mișcarea penticostală trebuie să rămână vii în biserica de astăzi.

Dumnezeu este Același, iar promisiunile Lui sunt **Da și Amin** în fiecare generație. Să ne păzim, însă, a face din aceste binecuvântări un idol, de a depinde de experiențe, de oameni, de metode, ci să rămânem mereu în dependență de Domnul. „Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre noi le face nu prin faptele Legii, ci prin auzirea credinței”.

Scurte repere istorice ale începuturilor mișcării penticostale din zonă

Leagănul mișcării penticostale pe meleagurile gălățene a fost în comuna Schela. Moscu Ștefan (foto dreapta), care se convertise la credința baptistă în timpul Primului Războiului Mondial, a predicat Evanghelia în sat și împreună cu primele trei familii care s-au pocăit au format o mică adunare. În 1931, s-a convertit și Stoica Stroia, iar mica grupare, formată din vreo 6 bărbați, 8 femei și 4 tineri l-a desemnat pe Ștefan Moscu să le fie prezbiter.

Un alt nucleu s-a format în comuna Smulți, printr-un frate care primise Cuvântul în timp ce era în armată, în armata austro-ungară. Alți doi foști prizonieri de război din comuna Smulți, județul Covurlui (aceasta era denumirea județului Galați în perioada interbelică), Mihai Patriche (Guiță) și Toader Torin Gavrilă Totolici, au adus credința baptistă în satul lor.

Scânteia penticostală s-a aprins când, din celălalt capăt al țării, penticostalul Solomon Borlovan, impiegat CFR, se mută din Arad în Prahova, iar de acolo călătorește frecvent în multe regiuni și răspândește credința penticostală printre bapțiști din Brăila. Printre aceștia, pastorul baptist Bododea Ion din Brăila este botezat cu Duhul Sfânt. Acesta s-a retras din mișcarea baptistă și a luat legătura cu frații din Schela și Costache Negri, iar în anul 1929 credincioșii din Schela și Costache Negri îmbrățișează credința penticostală. Ulterior, ei iau legătura cu Gheorghe Bradin din Arad, care îi vizitează la Brăila și Galați.

Nucleul care s-a format în zona Brăila - Galați a fost suficient de puternic încât Bradin să formeze prima dată redacția revistei penticostale „Glasul Adevărului” la Brăila, iar Bododea Ion să devină primul redactor-șef.

La o întâlnire care are loc la Brăila, pe data de 22 februarie 1929, mai multe biserici penticostale din Galați (Lascăr Catargiu, Costache Negri și Brăilița) se

organizează ca asociație religioasă sub numele „Biserica lui Dumnezeu Apostolică”, avându-i pe Ion Bododea președinte și pe Mihai Radu secretar, cu scopul de a obține recunoașterea oficială din partea statului. Sediul central al organizației urma să fie în Brăilița, o periferie a Brăilei. Cu această ocazie, Gheorghe Bradin scrie un Memoriu de credință, tipărit la Brăila.

Cuvântul lui Dumnezeu a ajuns foarte curând din Schela în satele Negrea, Piscu, Independența, Mînjina (Costache Negri), Cudalbi, Nicopole, Bujorul, Măstăcani,

Foltești și chiar în orașul Galați.

Primul pastor ordinar în Schela a fost Moscu Ștefan, iar la Costache Negri a fost ordinar Mihăluță Vârtosu. Mihai Radu, Solomon Borlovan, Ștefan Moscu și Mihăluță Vârtosu sunt credincioși care au un rol important în dezvoltarea bisericilor din Brăila și Galați.

Dezvoltarea mișcării penticostale în orașul Brăila

După ce Solomon Borlovan l-a ajutat pe Bododea Ion să pună bazele primei biserici din Brăila, Dumnezeu a ridicat mai mulți slujitori care au avut o bună mărturie. Următorul pastor care a trecut la penticostali a fost Gașpar Vasile, care, însă, a plecat din zonă. Familia Bradin a ținut legătura în anii aceia cu Biserica din Brăila și pentru o scurtă perioadă sediul cultului a fost la Brăila.

Tinerii din Lascăr Catargiu, la începutul bisericii. Rândul din spate, de la stânga la dreapta: Sanda Ifrim (Ionescu), Ionel Dumitrașcu, Neculai Dumitrașcu, Ștefan Moscu, Apostu Baranga, Victoria Moscu. Rândul din față de la stânga la dreapta: Polixenia Catană (Ionescu), Ioana Moscu (Baranga).

Diferențele de opinii care au apărut pe tema spălării picioarelor au făcut ca Bododea să plece din zonă. Până la Al Doilea Război Mondial, biserica a fost îngrijită de frații Leon Ioan și Alexandru Delianis. După război, fratele Alexie Vamvu a venit la Brăila și a făcut pregătirile pentru înființarea și organizarea Cultului Penticostal sub noua orânduire. În anii '50, a devenit conducător fratele Stoicescu Vasile. El a fost arestat în 1956 și a murit în închisoare. Au urmat Ilaș Ioan la conducere, iar din 1960 s-a alăturat și fratele Buzatu Constantin. În anii '80, pentru o perioadă scurtă au slujit în biserică absolvenții Seminarului, mai întâi Iosif Țirle și apoi Ioan Ceuță.

Din anul 1971, Biserica Golgota funcționează la adresa actuală. Până la Revoluție au funcționat ilegal bisericile din Lișcoteanca și Gropeni, frații fiind amendați deseori de autoritățile comuniste. După Revoluție, în anul 1990, alte două biserici au început să funcționeze: Biserica din Chișcani – păstorită de Aurel Dumitraș și Biserica Filadelfia – prezbiter Stejar Gheorghe.

Dezvoltarea mișcării penticostale în județul Galați

Pionierul credinței penticostale în orașul Galați a fost Mihai Radu, care, în anul 1930, s-a mutat cu familia din Schela la Galați. În anii 1930-1931, din Schela au mai venit la oraș câteva familii de penticostali: Stan Cojocaru și Teodor Mitrea, Toma Ghiveci, Ionel Voicilă și Moise Vlad.

Până în anul 1936, biserica s-a adunat într-o magazie, în casa lui Toma Ghiveci, pe strada Molăriei.

În anul 1933, biserica a ajuns să numere 80 de oameni. Între anii 1933 și 1937, biserica s-a adunat atât în strada Molăriei, cât și în zona Lacului Brateș.

Prezența bisericii penticostale în oraș a devenit remarcată tot mai mult de locuitorii orașului, astfel că și ziarul local „Dimineața” a relatat despre mișcarea de lângă Lacul Brateș. Reclama a adus cu sine și persecuția. În anul 1937, au început prigonirile împotriva penticostalilor. La o slujbă, la Brateș, poliția l-a arestat pe Mihai Radu, care a fost închis timp de câteva săptămâni. După eliberarea din închisoare

a lui Mihai Radu, autoritățile au cerut ca penticostalii să treacă la bapțiști și, în comunitatea de penticostali, s-a produs prima ruptură. Mihai Radu, împreună cu un grup de frați, au plecat la bapțiști în anul 1937, iar în urma lui a rămas ca prezbiter și conducător Costică Popa.

În jurul anului 1940, biserica a început să se întâlnească în cartierul Filești, pe strada 24 Ianuarie, la familia Cojocaru, iar prezența era de aproximativ 50 de oameni.

După 1940, Gheorghe Bradin a obținut o autorizație de funcționare pentru Biserica Penticostală, însă acest fapt nu a fost primit cu entuziasm în rândurile credincioșilor. A urmat o nouă despărțire, de data aceasta între cei care acceptau să funcționeze ca biserică recunoscută de stat, pe de o parte, și cei care erau împotriva acestei recunoașteri oficiale. Pe strada 24 Ianuarie au rămas cei care s-au opus autorizării, devenind o grupare dizidentă.

În practică, aceasta a presupus un nou început anevoios pentru credincioșii care aparțineau de Biserica Penticostală. Un nou val de emigrări de la sat la oraș a făcut să se îmbogățească această comunitate. Din comuna Costache Negri, s-au mutat în Galați frații Iordache și Gheorghe Mehedinți, care s-au convertit la penticostali la începutul anilor 1950. Între 1952-1954, în casa lui Ilie Olaru, pe strada Ieremia Grigorescu, a început să funcționeze o biserică penticostală autorizată, ca filie a bisericii din Schela. La început, se adunau patru familii, dar în timp biserica a crescut la circa 20 de persoane. Conducătorul bisericii a fost Gheorghe Mehedinți, până în 1965, urmat de Bogde Ștefan (1965-1969) și iarăși Gheorghe Mehedinți (1969-1971).

În strada Ieremia Grigorescu, biserica a funcționat până în 1970, apoi s-a mutat pe strada Nufărului. În acest timp, numărul de credincioși ajungea la 60-70 de persoane. Casa de rugăciune s-a mutat apoi în casa familiei Ionescu, pe strada Tecuci (1971-1973, iar apoi pe strada Sergent Donici (1973-1986). În anul 1986 s-a început construcția noii clădiri a bisericii din strada Constantin Nottara.

Dumnezeu a folosit mai mulți slujitori pentru edificarea spirituală a bisericii, printre care pe Filip Ionescu, conducător între 1971-1984. În 1980, a venit la Galați, ca pastor, Iosif Tirla, absolvent al Seminarului Teologic Penticostal din București, care a condus biserica până în anul 1981 și a mutat centrul județean din Schela la Galați. Între 1984 - 1991, pastorul bisericii a fost Ceuță Ioan, iar acesta i-a ordonat pe Ionel Dumitrașcu, diacon la Schela și pe Iacob Dumitrașcu, diacon la Galați.

În 1986, Iacob Dumitrașcu a fost ordonat prezbiter. Între 1986 și 1999 s-a construit noua clădire a bisericii: Templul Penticostal Galați.

După Revoluție, Iacob Dumitrașcu a fost pastorul bisericii Templul Penticostal, dar și pastor județean. Între anii 1994-1999, pastorul bisericii a fost Mihai Dumitrașcu, apoi Templul Penticostal a fost apoi în grija pastorală a fraților Ștefan Buhai (1999-2001), Ion Chiriță (2001-2008) și Iosif Emanuel Mînjineanu (2008-prezent).

Ca urmare a viziunii de evanghelizare, doi dintre pastorii Templului Penticostal au înființat noi biserici în oraș: Biserica Emanuel (1999) – păstorită de Mihai Dumitrașcu și Biserica Speranța (2008) – păstorită de Ion Chiriță.

(urmăre din pag. 31)

Și iată că s-a împlinit visul lui din copilărie cu luna, soarele și stelele: providența lui Dumnezeu acționa cu precizie desăvârșită! Când Iosif se dezvăluie fraților lui, le spune acestora: „Să nu vă fie teamă! Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră să vă dau pâine și să vă scap viața. Da, voi mi-ați făcut rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine!”. Cu alte cuvinte, Dumnezeu s-a folosit de vânzarea lui Iosif pentru a croi binecuvântarea pentru familia lui Iacov. Ca și în cazul lui Isus când, din cauza și în același timp datorită vânzării Sale de către Iuda, Isus a ajuns să fie sacrificat, iar sângele Său să fie vărsat pentru iertarea multora. Această guvernare activă a lui Dumnezeu, care folosește evenimentele vieții, aparent întâmplătoare, în favoarea credinciosului, se numește: **providența lui Dumnezeu!**

Familia lui Iosif a trăit atunci mai bine decât egiptenii: avea pâine la discreție. În toate țările era foamete, dar în țara Egiptului era pâine. De aici înțelegem că seceta nu înseamnă întotdeauna foamete. Școlile lui Dumnezeu nu sunt ca ale noastre, noi l-am fi trimis pe Iosif la doctorat și la studii în străinătate, Dumnezeu l-a trimis în închisoare. Iosif este antitipul lui Hristos: după ce Hristos își anunță domnia, ajunge pe cruce. Și, așa cum Iosif a ajuns mai mult decât salvatorul fraților săi - salvatorul egiptenilor, chiar al lumii, așa și Isus, nu a fost numai salvatorul evreilor credincioși, ci și al tuturor celor ce cred în El.

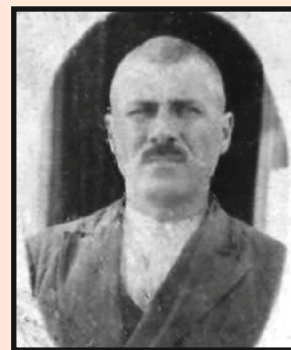
Visele împlinite ale lui Iosif au avut în componență și vise năruite. Circumstanțele dificile în care ne aflăm zi de zi sunt concepute sau permise de Dumnezeu pentru a testa credințioșia noastră și pentru a ne pregăti pentru însărcinări mai mari. Acceptă provocarea lui Dumnezeu și bizuie-te pe providența lui Dumnezeu! Așa vei putea fi parte din realizările planurilor mărețe ale lui Dumnezeu.

(urmăre din pag. 19)

Martiri pentru Cristos în județele Galați și Brăila

În data de 28 decembrie 1942, apare Decretul-lege nr. 927, semnat de Ion Antonescu și Ion Popovici, ministrul Culturii Naționale și al Cultelor, prin care sunt desființate cele trei confesiuni neoprotestante: baptistă, adventistă și creștină după Evanghelie. În consecință, regimul antonescian a pus în operă primele arestări și întemnițări ale penticostalilor din regiune. La sfârșitul anilor 1930 și începutul anilor 1940, penticostalii sunt vânați în mod brutal de jandarmi. Mulți penticostali care nu își neagă credința sunt condamnați chiar și la 25 de ani de închisoare.

Voicu Rusin - 1896-1944 (foto). În 1935, a început un val de persecuții din partea jandarmilor și întâlnirile credincioșilor penticostali au fost interzise. În anul 1942, 18 frați din Lascăr Catargiu au fost arestați și întemnițați la Galați pentru că nu și-au botezat copiii în credința ortodoxă. După 30 de zile de arest, pe 17 septembrie 1942, Curtea Marțială a Diviziei 21 Infanterie Galați îi judecă pe cei 18 penticostali și le cere să se lepede de credința penticostală, să își boteze copiii și, în schimb, vor fi liberi să se întoarcă la familiile lor. Voicu Rusin este singurul care nu cedează în fața judecătorilor, lucru pentru care este condamnat la 25 de ani de muncă silnică. Voicu Rusin moare la 48 de ani, în timpul bombardamentului din 23 august 1944.

Stoicescu Vasile a fost liderul fraților din Brăila în anii 1956 și în urma unei predici la o înmormântare a fost arestat și condamnat. Acesta a murit în închisorile comuniste ca martir pentru Cristos.

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.”
(Ieremia 29:11)

Colegiul de redacție

Redactor-șef
Daniel Purdel

Membri

Ioan Filip, Simion Bumbar, Axinte Liviu, Avram Aurel, Vaile Bojor, Victor Cîmpean, Dragoș Croitor, Ioan Moldovan, Simion Tomuța

Secretar de redacție
Gabriela Gherasim

Plata abonamente 2023
în conturile
CULTUL CREȘTIN
PENTICOSTAL:

LEI:

RO29RNCB0077029207060001

EURO:

RO72RNCB0077029207060003

USD:

RO02RNCB0077029207060002

BCR, Filiala sector 6,
București,

(CUI): 4431227;

SWIFT: RNCBROBU

Tiraj: 5400

I.S.S.N. 1222-2720

Redacția și administrația

Str. Carol Davila 81, Sector 5,
București, Cod 050453;

cuvantuladevarului@yahoo.com
sau dpurdel@yahoo.com

Tel./Fax: 021/311.92.95
(Telekom)
031/405.45.42
(RDS)

www.cuvantuladevarului.ro